

## Mishnah Gittin, chapter 1

## משנה גיטין פרק א

(1) One who [is a messenger and] brings a *get* [a bill of divorce] from [a husband] overseas [i.e., outside Israel] is required to say [on presenting it to the wife in Israel]: “In my presence, it was written and in my presence, it was signed.” [The Gemara explains that this declaration was required as proof that the *get* was written *lishmah*

א המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר, אף המביא מן הרקם ומן החגר. רבי אליעזר אומר, אפילו מקפר לודים ללוד. וחקמים אומרים, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמוליד. והמביא ממדינה למדינה במדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון

(written exclusively in the name of this wife), a requirement for a kosher *get*; this is the view of Rabah. Rava says: The declaration serves as a confirmation of the *get* against the possible contention of a husband who arrives from a distant land claiming that the *get* is forged. Had the Sages not mandated such a declaration, two witnesses would have to be found to repudiate the husband's claim by verifying the signatures of the *get* and when the *get* was written overseas, this would be extremely difficult]. Rabban Gamliel says: [This declaration is] also [required] if he brings it from [cities close to the border such as] Rekem or from Heger. Rabbi Eliezer says: Even if he brings it from Kefar Ludim [which is surrounded on three sides by Israel] to Lud [still he must declare since we do not differentiate between different areas outside Israel]. The Sages, however, say: The declaration, “In my presence, it was written and in my presence, it was signed,” is required only from one who brings a *get* from an area distant from Israel [to Israel] or one who takes [it out of Israel]; also one who takes [such a document] from one province to another overseas is also required to declare, “In my presence, it was written and in my presence, it was signed.” Rabban Shimon

## רבנו עובדיה מברטנורא

א המביא גט ממדינת הים. כל חוצה לארץ קרי מדינת הים: צריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם. אית דאמרי טעמא, לפי שאין בני מדינת הים בני תורה, ואין יודעין שצריך לכתוב הגט לשם האשה. הלכך אומר השליח בפני נכתב ובפני נחתם, וממילא שיליין ליה אם נכתב לשמה, והוא אומר אין. ואית דאמרי טעמא, לפי שאין שיירות מצויות משם לכאן, שאם יבא הבעל ויערער לומר לא כתבתיו שיהיו עדים מצויין להכיר חתימת העדים, והאמינוהו רבנן לשליח כבתרי, ושוב לא יועיל ערער הבעל: מן הרקם ומן החגר. בין קדש ובין ברד, מתרגמינן בין רקם ובין חגרא: אפילו מכפר

ben Gamliel says: It is required even if he takes it from one jurisdiction to another [where the governors of each guard their areas as separate territories].

(2) Rabbi Yehudah says: From Rekem eastwards [is outside of Israel, thus requiring the declaration], and Rekem itself is [considered] like the East; from Ashkelon southwards, and Ashkelon is like the South; and from Acco northwards, and Acco is like the North. Rabbi Meir says: Acco is considered as part of Israel regarding the laws

of the *get* [thus, no declaration is necessary].

(3) If one brings a *get* [from one place to another] in Israel, it is not necessary to declare, “In my presence, it was written and in my presence, it was signed.” If its validity is challenged [i.e., the husband claims it was forged], it must be verified through the signatures [either by the signatories verifying their signatures, or by other witnesses who recognize the signatures as being authentic]. If one brings a *get* from overseas, but [lost his power of speech and] is unable to declare, “In my presence, it was written and in my presence, it was signed,” — if the *get* has been signed by witnesses, its validity can be established through its signatories. [Since the law is that *eidai mesirah karti* — witnesses who saw the transfer validate the *get*, therefore, the Mishnah states: “If the *get* has been signed,” since the divorce can be valid even if witnesses don't sign.]

(4) Both *gittin* and writs of freedom [of slaves] are the same regarding [the laws of] bringing [from overseas] and taking [to overseas, in that the one bringing it

#### רבנו עובדיה מברטנורא

לודים. שהיא מחוצה לארץ: ללוד. שהיא סמוכה לה והיא מארץ ישראל: מהגמוניא להגמוניא. שני הגמונים בעיר אחת ומקפידים זה על זה: ב מרקם למזרח. מרקם עד סוף העולם למזרחו קרוי חו"ל, ורקם עצמה נדונה כמזרח העולם ולא כארץ ישראל: ג אם יש עליו עוררים. שהבעל מערער שהוא מוזויף: יתקיים בחותמיו. אם יעידו העדים על חתימת ידיהם, או עדים אחרים יכירו חתימתם, כשר. ובזמן הזה, המביא גט בין בא"י בין בחו"ל צריך ליתנו לה בפני שנים וצריך לומר בפני נכתב ובפני נחתם. ואם חתימת העדים ניכרת במקום נתינת הגט ונתקיים הגט בחותמיו, אין צריך לומר בפ"נ ובפ"י: ואינו יכול לומר. כגון שנתנו לה כשהוא פקח ולא הספיק לומר בפני נכתב ובפני

בן גמליאל אומר, אפלו מהגמוניא להגמוניא: ב רבי יהודה אומר, מרקם למזרח ורקם כמזרח, מאשקלון לדרום ואשקלון כדרום, מעכו לצפון ועכו כצפון. רבי מאיר אומר, עכו כארץ ישראל לגטין: ג המביא גט בארץ ישראל, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. אם יש עליו עוררים, יתקיים בחותמיו. המביא גט ממדינת הים ואינו יכול לומר בפני נכתב ובפני נחתם, אם יש עליו עדים, יתקיים בחותמיו: ד אחד גטין נשים ואחד שחרורי עבדים, שוו למוליד

must declare; "In my presence, it was written and in my presence, it was signed." And this is one of the ways in which letters of divorce and writs of freedom are the same.

(5) [The *Kutim* were a nation who converted but, at first, it was doubtful whether they were sincere converts.] Any document which has a *Kuti* as a witness is not valid [though the *Tanna*

of our Mishnah maintains that the *Kutim* were sincere converts, nevertheless, they were not trusted regarding monetary matters], unless it is a *get* or a writ of freedom [where one *Kuti*, as a witness, does not invalidate the *get*, provided there is one valid witness who signed after the *Kuti*. The reason being, that witnesses for a *get* must sign in the presence of one another; had the *Kuti* witness not been trustworthy, the Jewish witness would not have allowed him to sign before him]. It once happened that a *get* was brought before Rabban Gamliel [who argues on the *Tanna Kamma* who requires at least one valid witness] at Kefar Otnai where [both] witnesses were *Kutim*, yet he declared it valid. [However, after the Rabbis ascertained that they were not sincere converts, they instituted that a *Kuti* is to be treated as a non-Jew; even one *Kuti* serving as a witness, therefore, would invalidate a *get*]. All documents which are accepted in non-Jewish courts, though the signatories are non-Jews, are valid, except *gittin* and writs of freedom [and those contracts which actually are the means of effecting a transaction; only those writs which serve as proof of an occurrence are valid]. Rabbi Shimon says: [Since it is the witnesses who observed the transfer, thus they validate the *get* (*eidei mesirah karti*) and not those who are signed on it], these [contracts which effect transactions] are also valid [where the signatures are clearly non-Jewish names

#### רבנו עובדיה מברטנורא

נחתם עד שנתחרש: ד שוין למוליך ולמביא. לומר בפ"נ ובפ"נ: ה חוץ מגיטי נשים. שאם יש עליו עד כותי אחד, כשר. אבל שניהם כותים, פוסל ת"ק אפילו בגיטי נשים. ורבן (שמעון בן) גמליאל עשה מעשה והכשיר אפילו כששניהם כותים. והאידינא דגזרו על הכותים שיהיו כגוים לכל דבריהם, לא שנא שאר שטרות ול"ש גיטי נשים אפילו עד אחד כותי פסול: בערכאות של גוים. שהעידו העדים עדותם לפני השופט במקום מושב משפטיהם. והוא שיענו באותו שופט ובאותם עדים ולא מקבלי שוחדא. ודוקא בשטרי הלוואות ושטרי מקח וממכר שהעדים ראו בנתינת הממון. אבל שטרי הודאות וגיטי נשים, וכל דבר שהוא מעשה ב"ד בערכאות שלהם, הכל פסול: ר"ש אומר כשרים.

ולמביא. וזו אחד מן הדרכים ששוו גיטי נשים לשחרורי עבדים: ה כל גט שיש עליו עד כותי, פסול, חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדים. מעשה שהביאו לפני רבן גמליאל לכפר עותנאי גט אשה והיו עדי עדי כותים, והכשיר. כל השטרות העולים בערכאות של גוים, אף על פי שחותמיהם גוים, כשרים, חוץ מגיטי נשים ושחרורי עבדים. רבי שמעון אומר, אף אלו כשרין, לא הזכרו אלא בזמן

there is no fear lest one rely on them]. They [*gittin*, writs of freedom and contracts which effect transactions] were only pronounced [to be invalid] when drawn up by laymen [who are not accredited judges, but not when drawn up by judges though they are non-Jewish. The *halachah* does not follow Rabbi Shimon].

(6) If a man says: Give this *get* to my wife and this writ of freedom to my slave, he may, if he so desires, retract both [instructions]; these are the words of Rabbi Meir. However, the Sages say: He may retract in the case of the *get* [since this is detrimental to her], but, not in the case of the writ of freedom [which is a benefit for him]; while we may effect a benefit for a person in his absence, an act that may be harmful can only be imposed in his presence. [In the case of the freed slave, though he loses his maintenance it is not considered a loss because] if he [the owner] does not wish to maintain his slave, he is not bound to do so [therefore, accepting the writ of freedom on behalf of the slave only benefits him; thus, once the messenger accepts the writ, he becomes an agent for the slave, actually effecting his freedom], but, even if he does not want to maintain his wife, he is still bound to do so [thus, accepting the divorce on her behalf would be to her detriment as she is losing her maintenance, therefore, he cannot become an agent and accept the divorce on her behalf]. He [Rabbi Meir] said to them: But does he not disqualify his slave from eating *terumah* [by freeing him] in the same way as he disqualifies his wife [by divorcing her, so that freeing him is also detrimental]? They said to him: [the fact that the slave eats of *terumah* is not a privilege inherent of a slave, rather, only] because he is the priest's property [and if he wanted he could sell him to an Israelite; he would then remain a slave

#### רבנו עובדיה מברטנורא

לא הזכרו בבית המדרש להפסל: אלא בזמן שנעשו בהדיוט. ע"י גוים הדיוטות שאינם דיינים. ואין הלכה כר"ש: ו רצה לחזור בשניהן. קודם שיגיע ליד האשה והעבד: יחזור. ואין השליח יכול לזכות בהם לצרכן, דחוב הוא להן, שמאבדין מזונותיהן; וחכמים אומרים בגטי נשים. יכול לחזור: אבל לא בשחרורי עבדים. והלכה כחכמים: שאם ירצה שלא לזון את עבדו רשאי. הלכך כי משחרר ליה לא מפסיד ליה מזוני. אבל שלא לזון את אשתו אינו רשאי, הלכך כי מגרש לה מפסיד לה מזוני: מפני שהוא קנינו. כלומר הא דהוא אכיל בתרומה כשהוא עבד כהן אינו אלא מפני

שנעשו בהדיוט: ו האומר תן גט זה לאשתי ושטר שחרור זה לעבדי, אם רצה לחזור בשניהן, יחזור, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, בגטי נשים אבל לא בשחרורי עבדים, לפי שזכין לאדם שלא בפניו ואין חבין לו אלא בפניו. שאם ירצה שלא לזון את עבדו, רשאי. ושלל לזון את אשתו, אינו רשאי. אומר להם, והרי הוא פוסל את עבדו מן התרומה כשם שהוא פוסל את אשתו. אמרו לו, מפני שהוא קנינו. האומר תנו גט

yet still be disqualified from eating *terumah*. If a man says: Give this *get* to my wife, and this writ of freedom to my slave, and then dies [before they are given, the power effecting the divorce or the slave being freed is no longer in force and], they are not given after his death. [However, if he said], give a *maneh* to so-and-so and then died, the money should be given after his death [since the words of a *sh'chiv mera* — a deathly-ill person is considered as if it were written and given].

#### רבנו עובדיה מברטנורא

שהוא קנינו של כהן, מידי דהוה אבהמתו של כהן שאוכלת בכרשיני תרומה, ולא משום מעליותא היא, הלכך כי משחרר ליה אע"פ שמפסידו מלאכול בתרומה אין זו חובה לעבר: לא יתנו לאחר מיתה. דגיטא לא הוי עד דמטי לידה וכי מטי לידה הא מית ואין גט לאחר מיתה. ושטר שחרור נמי כי מטא לידה הא מית ופקע רשותיה מיניה: יתנו לאחר מיתה. ואע"ג דלא אמר מנה זה, דדברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמו: